

ΕΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΠΑΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΤΟΣ 6^ο

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014

ΤΕΥΧΟΣ 31^ο

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Ως εισαγωγή στο πολύ σοβαρό θέμα του μεγάλου μυστηρίου της Ιεροσύνης θά επιθυμούσαμε νά αναφέρουμε λίγες λέξεις του Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου σέ προσκυνητές πού τόν ρωτούσαν γιά τό θέμα: «Ἄν ἤξεραν ὅσοι ἤθελαν νά γίνουν ιερεῖς τί ζητᾷ ὁ Θεός ἀπό τόν ιερέα του, δέ θά τολμοῦσε κανεῖς νά γίνει ἀπό φόβο καί μόνο. Ἄς κάνουν τουλάχιστον ὅσα περιμένει ὁ λαός ἀπό αὐτούς». Ἐλπίζουμε μέ τά παραπάνω λόγια τοῦ μεγάλου Γέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας νά ἔχουμε ὑποψιάσει τούς ἀναγνώστες μας περί τοῦ πόσο φοβερό καί τρομερό εἶναι τό ἔργο πού ἐπιτελεῖ ὁ ιερέας ἐντός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Καταρχάς ἡ Ιεροσύνη ἔχει 3 διακριτούς βαθμούς μέ διαφορετικές εὐθύνες καί ἀρμοδιότητες πού ὑπάρχουν ἐξαρχῆς στήν Ἐκκλησία μας. Ξεκινώντας ἀπό τούς πρώτους χρόνους τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στή Γῆ μέ τήν Πεντηκοστή, καί μέ βάση τή μαρτυρία τῆς καινῆς Διαθήκης στό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων (κεφ. 6ο, στ. 1-5) βλέπουμε νά ὑπάρχουν ἐπτά (7) διάκονοι ἐκλεγμένοι ἀπό τό σύνολο τῶν πιστῶν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, πού ὡς ἄμεσοι βοηθοί τῶν Ἀποστόλων φροντίζουν διάφορα θέματα πού δέν εἶναι μόνο πνευματικά, ἀλλά ἀφοροῦν κυρίως τήν τάξη καί τήν εὐνομία στήν Ἐκκλησία. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού πῆραν τόν συγκεκριμένο τίτλο ἀφοῦ διακονῶ σημαίνει βοηθῶ, (ἐξ)υπηρετῶ. Οἱ Ἀπόστολοι ἐπίσης στίς περιοχές πού ἱδρυσαν Ἐκκλησίες χειροτόνησαν καί πρεσβυτέρους καί ἐπισκόπους. Γιά παράδειγμα

ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χειροτόνησε πρεσβυτέρους στήν Δέρβη (Πράξεις κεφ. 14ο, στ. 23) ἐνῶ ὡς ἐπισκόπους ἔθεσε τόν Τίτο στήν Κρήτη καί τόν Τιμόθεο στήν Ἐφεσσο (ἐπιστολή πρὸς Τίτον, κεφ. 1ο, στ. 5). Στό ἴδιο κεφάλαιο ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ἔδωσε ἐντολή στόν Τίτο νά χειροτονήσῃ πρεσβυτέρους. Οἱ πρεσβύτεροι λοιπόν εἶναι περισσότεροι τοῦ ἐνός ἀνά περιοχή, ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος πάντοτε ἓνας, ὡς ἐξηγεῖται καί ἀπό τή σημασία τοῦ τίτλου του πού ἀπαιτεῖ νά ἐπιβλέπει τούς πάντες καί τά πάντα ὡς κύριος ὑπεύθυνος γιά τήν Ἐκκλησία πού τοῦ ἀνατέθηκε ἀπό τούς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως ὁ πρῶτος βαθμός εἶναι τοῦ διακόνου, ὁ δεύτερος τοῦ πρεσβυτέρου καί ὁ τρίτος καί κορυφαῖος τοῦ ἐπισκόπου. Προαιρετικά καί μόνο διαδοχικά μπορεῖ νά γίνει ἀνάδειξη στό δεύτερο καί τρίτο βαθμό μέ διαφορετική διαδικασία καί νέα χειροτονία κάθε φορά.

Καταρχάς μόνο ὁ ἐπίσκοπος μπορεῖ νά χειροτονεῖ διακόνους καί πρεσβυτέρους ἐνῶ ἐπίσκοπο χειροτονοῦν ἄλλοι ἐπίσκοποι (ἀπό 2 καί πάνω μαζί) μετά ἀπό ἐκλογή καί ἐντολή ἀπό τήν Σύνοδο ὅλων τῶν ἐπισκόπων τῆς κατὰ τόπον Ἐκκλησίας. Μόνο ἡ ἐπιλογή ἐπισκόπου ἀπαιτεῖ ἐκλογή ἐνῶ ἡ χειροτονία τῶν δύο πρώτων βαθμῶν τῆς ιερωσύνης εἶναι ἀπόφαση τοῦ ἐπισκόπου. Μέ σκοπό νά εὐλογεῖ τό Μυστήριό ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός πού θυσιάζεται στήν Ἁγία Τράπεζα κατὰ τήν τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, πάντοτε οἱ χειροτονίες καί γιά τούς 3 βαθμούς γίνονται κατὰ τή διάρκεια τῆς Θείας

Λειτουργίας.

ω Η επιλογή των ανθρώπων που θά αξιωθούν να λάβουν την ιεροσύνη απαιτεί την τήρηση κάποιων βασικών προϋποθέσεων ώστε να υπάρχει η βάση για την ανάδειξη των εκλεκτοτέρων και πνευματικότερων πιστών σε θέσεις ευθύνης και διακονίας εντός της Αγίας Εκκλησίας μας. Τά πιο σημαντικά κριτήρια τά αναφέρει ο Απόστολος Παῦλος στην ἴδια ἐπιστολή του πρὸς Τίτον (κεφ. 1ο, στ. 6-9): «εἴ τίς ἐστὶν ἀνέγκλητος, μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ, τέκνα ἔχων πιστά, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας ἢ ἀνυπότακτα. δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν». Μὲ λίγα λόγια, νά εἶναι ἄνδρας (ὑπῆρξαν γυναῖκες πού ὑπρέτησαν τὴν Ἐκκλησία ὡς διακόνισσες ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ σημερινοῦ νεοκόρου στοὺς ἱερούς ναούς, ὡς βοηθητικό προσωπικό δηλαδή, ἀλλὰ δὲν συμμετεῖχαν ποτέ στά μυστήρια ἐνεργά), πρότυπο ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τοῦ Εὐαγγελίου πού νά μὴν ἔχει κάποιος νά τὸν κατηγορήσει γιὰ κάτι μεμπτό, πού θά διδάσκει τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ θά μάχεται τοὺς ἐχθρούς της. Ἐδῶ ἐκτιμοῦμε πὼς θά βοηθοῦσε νά ἀναφερθοῦμε στὴ συζήτηση ἐνός πιστοῦ μὲ τὸν Γέροντα Παῖσιο τὸν ἀγιορεῖται γιὰ τὸ θέμα τῆς καθαρότητος τοῦ βίου πού πρέπει νά ἔχει κάποιος γιὰ νά ἀξιωθεῖ τῆς ἱεροσύνης:

«- Γέροντα, ἀφοῦ ἡ ἐξομολόγηση τά σβήνει ὅλα, τότε γιατί αὐτός πού κάνει μεγάλη σαρκική ἀμαρτία δέ μπορεί νά γίνει ἱερέας;

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ γέροντας ἔτυχε νά κρατάει δύο ἀνοξεῖδωτα κύπελλα πού κερνοῦσε νερό στοὺς προσκυνητές.

- Δέ μοῦ λές, ἂν τὸ κύπελλο σπάσει καὶ τὸ ἠλεκτροκολλήσω τότε δέ θά γίνει γερό;

- Ναί, καὶ μάλιστα πὶο γερό ἀπὸ ὅτι ἦταν πρὶν.

- Τότε, νά πού τὸ ἓνα μὲ τὴν κόλληση ἔγινε πολὺ γερό, ἐνῶ τὸ ἄλλο, πού δὲν ἔχει κόλληση, δὲν εἶναι μὲν τόσο γερό, ἀλλὰ εἶναι ἀπείραχτο. Ὅταν ἔλθει ὁ Βασιλιάς, μὲ ποῖο ποτήρι θά τοῦ δώσουμε νά

πιεῖ νερό;

- Μὲ τὸ δεύτερο, τὸ ἀπείραχτο, πού δὲν ἔχει κολληθεῖ.

- Ἐ, γιὰ αὐτό κάνουμε ἱερεῖς ἐκείνους, πού δὲν ἔκαναν ἀμαρτία ἀσχέτως ἐάν δὲν εἶναι τόσο θερμοί, ὅσο ἐκεῖνοι πού ἔκαναν ἀμαρτία.»

Μετά τοὺς πρώτους 2 αἰῶνες καὶ μετά τὴν κοίμηση τῶν Ἀποστόλων, οἱ Ἐπίσκοποι ὅλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν συνῆλθαν στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ 325 μ.Χ. στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, προκειμένου νά λύσουν θέματα πίστεως καὶ τάξεως στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου πού πραγματοποιήθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ μετά τὴν Πεντηκοστή ἀποφασίζοντας γιὰ σοβαρά θέματα. Ὅλες οἱ ἔγκυρες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἕως σήμερα - ὑπῆρξαν καὶ παράνομες ~~χ~~ πού συγκλήθηκαν ἀπὸ αἱρετικούς ἐπισκόπους χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων οἱ ὁποῖες ὀνομάστηκαν ψευδοσύνοδοι καὶ ἀκυρώθηκαν στὴν ἐπόμενη τους Οἰκουμενικὴ - κατέληξαν σὲ ὁμοφωνία ὅπως καὶ ἡ πρώτη Ἀποστολικὴ στά Ἱεροσόλυμα καὶ εἶναι γιὰ τοὺς χριστιανούς οἱ ἀποφάσεις τους θεόπνευστες καὶ ἀμετάκλητες. Σὲ αὐτές τίς Συνόδους λοιπὸν ἔγιναν πὶο συγκεκριμένα τά κριτήρια καὶ οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νά πληροῖ ἓνας πιστός γιὰ νά μπορεῖ νά χειροτονηθεῖ. Κρατώντας ὅλα ὅσα ἔθεσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ εἶδαμε στὴν ἀναφορά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, προστέθηκαν κατώτατα ἡλικιακά ὅρια ἀνάλογα τὸ βαθμὸ (25 γιὰ τὸν διάκονο, 30 γιὰ τὸν πρεσβύτερο καὶ 35 γιὰ τὸν ἐπίσκοπο) καὶ ἐνῶ ἀρχικά δὲν ἦταν κώλυμα γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο νά ἔχει νυμφευθεῖ ἀποφασίστηκε γιὰ πρακτικούς λόγους νά μὴν χειροτονοῦνται σὲ ἐπίσκοπο ἔγγαμοι πρεσβύτεροι καθὼς κρίθηκε ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας τῶν δύο πρώτων αἰώνων ὅτι οἱ βιωτικὲς μέριμνες θά τὸν ἐμπόδιζαν νά τελεῖ τά καθήκοντά του ἀπερίσπαστος ὡς ἔπρεπε. Ἐπιπλέον ὁποῖος χειροτονεῖτο δέ θά μπορούσε ἔπειτα νά νυμφευθεῖ. Στὸ θέμα τῆς ἐμφάνισης ἀποφασίστηκε νά ἔχει γενειάδα πλήρη ~~χ~~ καὶ κόμμη μακράν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπιπλέον, θά ἔπρεπε νά εἶναι σωματικά καὶ πνευματικά ἀρτιμελής γιὰ νά μὴν ἔχει τέτοιων εἰδῶν προβλήματα καὶ δυσχέρειες στὴν ἄσκηση

ηγήρη

των καθηκόντων του. Στο θέμα της ἀμφίσεως των ιερωμένων ἀποφασίστηκαν διαφοροποιήσεις ἀνάλογες τοῦ βαθμοῦ γιά πρακτικούς λόγους, μέ τήν ἐπισκοπική ἀμφίσηση νά εἶναι μίμηση τῆς ἀμφίσεως τοῦ πρώτου Ἀρχιερέα τῆς Π. Διαθήκης Ἀαρών πού κατασκευάστηκε κατὰ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ στόν θεόπτη Μωϋσῆ (Λευιτικόν, κεφ. 8ο, στ. 1-13). Τά ἄμφια στούς ιερωμένους ἀνάλογα τό βαθμό τους εἶναι: τρία γιά τόν διάκονο (στιχάριον, ὀράριον, ἐπιμανίκια), ἐπιπλέον δύο γιά τόν πρεσβύτερο (ζώνη καί φελόνιο μέ τό ἐπιτραχήλιο ἀντί τοῦ ὀραρίου) καί γιά τόν ἐπίσκοπο τά ἐπιπρόσθετα ἐπιγονάτιο καί ὠμοφόριο μέ τόν ἀρχιερατικό σάκκο νά ἀντικαθιστᾷ τό φελόνιο. (Καί ἐννοεῖται, ὅσο μεγαλύτερος ὁ βαθμός καί περισσότερα τά ἄμφια, μεγαλύτερο τό βᾶρος τῆς εὐθύνης καί ὁ λόγος πού θά δώσει ὁ ιερωμένος ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως).

Ἄς προσπαθήσουμε λοιπόν νά προσεγγίσουμε τό βᾶθος καί τό ὕψος τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης μέ βάση τά καθιερωμένα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τήν μακραίωνη Παράδοσή της καί τά γραπτά πού ἔχουμε ὡς παρακαταθήκη ἀπό τοὺς Θεοφόρους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ὁ Μέγας Βασίλειος μετὰ ἀπό μεγάλες πιέσεις ἀποδέχθηκαν τήν ἱεροσύνη καί εἰδικά ὁ πρῶτος ἔκανε μεγάλο διάστημα στήν ἀπομόνωση γιά νά ἀποδεχθεῖ τήν εὐθύνη της. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσπαθοῦσε νά ἀποφύγει μέ κάθε τρόπο τήν Ἱερωσύνη λόγω τῆς αἵσθησης ἀναξιοῦτας πού τόν διακατεῖχε ἐμπρός στό μέγιστο ἀξίωμα καί τήν τεράστια εὐθύνη πού φέρει. Μετὰ ἀπό ἄρκετό διάστημα ἐσωτερικῆς πάλης ἀφένθηκε τρέμοντας ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος καί τόν χειροτόνησαν ἀρχικά ἱεροκήρυκα (βαθμός κατώτερου κλήρου χωρίς ἐνεργή ἀλλά μόνο βοηθητική συμμετοχή στά μυστήρια ὅπως ὁ ἀναγνώστης-ψάλτης, ὁ ἐκκλησιαστικός-νεοκώρος καί ὁ μοναχός), ἔπειτα διάκονο καί πρεσβύτερο ἐνῶ τόν ἀπήγαγαν ἀπό τήν Ἀντιόχεια καί τόν μετέφεραν στήν Κωνσταντινούπολη γιά νά τόν ἀνεβάσουν στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τῆς Βασιλεύουσας κατὰ ἐντολήν τοῦ ἰδίου τοῦ Αὐτοκράτορα. Βλέπουμε λοιπόν τοὺς μεγαλύτερους Πατέρες νά ὠχριοῦν ἐμπρός στήν ἰδέα καί μόνο τῆς εὐθύνης τοῦ ἀξιώματος. Καί αὐτό λόγω τῆς

ζωντανῆς τους συνείδησης καί τῆς πλήρους κατανόησης τῆς τεράστιας εὐθύνης ἀπέναντι στό Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτά τά δύο εἶναι τά κίνητρα πού τοὺς ὁδήγησαν νά γίνουν πρότυπα καί οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι τῆς πίστεώς μας μέ τοὺς κόπους καί τοὺς μόχθους τους γιά τό ποίμνιο πού τοὺς ἀνέθεσε ὁ Θεός. Καί τό ἓνα μέρος τῆς εὐθύνης τῶν ιερωμένων εἶναι νά δίνουν τό σωστό παράδειγμα καί νά νουθετοῦν μέ ἀγάπη καί ἀκρίβεια περί τά τῆς πίστεως τό λαό τοῦ Θεοῦ ἐνῶ τό δεύτερο εἶναι νά λειτουργοῦν τά θεόσδοτα καί σωστικά Μυστήρια μέ φόβο Θεοῦ καί συνέπεια μέ σκοπό νά ὁδηγηθοῦμε ὅλοι μαζί, κληρικοί καί λαϊκοὶ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Καί οἱ δύο πλευρές τῆς εὐθύνης τῶν ιερωμένων ὑπάρχουν στήν Καινή Διαθήκη ὡς ἀναφορές σέ λόγους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: «καί δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καί ὃ ἐὰν δήσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καί ὃ ἐὰν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.» (λόγος πρὸς τόν Ἀπόστολο Πέτρο, Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, κεφ. 16ο, στ. 19) καί «ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καί διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» (Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, κεφ. 5ο, στ. 19). Μέ τήν Ἀποστολική διαδοχή πού συνεχίζεται μέσω τῶν ἐπισκόπων πού χειροθέτησαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι ἕως τοὺς σημερινούς ἐπισκόπους καί τοὺς ἱερεῖς στοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἀναθέτουν τό λειτουργημα τοῦ πνευματικοῦ-ἐξομολόγου ἢ ἀδιανόητη αὐτὴ ἐξουσία πού ἔδωσε ὁ Κύριός μας νά σβήνουν ἢ νά κρατοῦν ἁμαρτίες μέσω τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως βρίσκεται στά χέρια τῶν κληρικῶν. Μόνη αὐτὴ ἡ ἐξουσία-εὐθύνη γιά τόσες ψυχές πρέπει νά μᾶς ἐμπνέει ἀέραντο σεβασμό καί συμπάθεια πρὸς τοὺς πνευματικούς μας πατέρες ἐπειδὴ κατὰ τήν Τελικὴ Κρίση θά δώσουν λόγο στόν Κύριο ἂν δέν μεταχειρίστηκαν τό σωστό τρόπο γιά νά σώσουν τίς ψυχές πού κατέφυγαν σέ αὐτοὺς μετανοημένες. Μέ βάση αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ πρέπει νά ἀναφέρουμε καί τό λόγο τῶν πρώτων ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου πού ἀναφέρεται στό βιβλίον «γεροντικό» γιά τὴ στάση

ba'
63

a'

w

w

μας ἀπέναντι στους ιερείς: «Σάν συναντήσεις ἕναν ιερέα καί ἕναν Ἄγγελο θά χαιρετήσεις πρῶτα τόν ιερέα καί μετά τόν Ἄγγελο».

Μέ βάση τά παραπάνω γίνεται εὐκόλα κατανοητό ὅτι ποτέ καί γιά κανένα λόγο δέν ἐπιτρέπεται στό χριστιανό νά κατακρίνει ιερωμένο. Καί μέ τή λέξη κατάκριση ἐννοοῦμε τήν κρίση μέ κακή πρόθεση καί σκοπό τήν μείωση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἄλλου ἢ τόν ἐξευτελισμό του. Ὑπάρχει ἡ δίκαιη κρίση πού ἀφορᾷ τίς πράξεις καί πρέπει νά γίνεται μέ διάκριση καί ἐπιείκεια. Ὅχι ὅμως νά κρίνουμε καί νά σχολιάζουμε ἀρνητικά μέ κακία καί ἐμπάθεια. Τυχάνει νά γνωρίζουμε προσωπικά σχετικό μέ τό θέμα περιστατικό ὅπου κάποια κυρία πού ἐκκλησιαζόταν τακτικά κατέκρινε συνεχῶς κάποιον ιερέα σεμνό καί ταπεινό. Αὐτός δέν ἀσχολήθηκε μέ αὐτό τό θέμα. Κάποιος ὅμως πού ἄκουγε τίς κουβέντες τῆς τῆς συνέστησε νά προσέχει τί λέει ἐπειδή ὁ Θεός δέν ἀφήνει ιερέα ἀνυπεράσπιστο στήν ἀδικία. Αὐτή συνέχισε ἀδιόρθωτη καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά χάσει σέ ἐλάχιστο διάστημα ὅλα τά δόντια τῆς. Τότε φυσικά σταμάτησε νά κατακρίνει ἐξ ἀδυναμίας νά ὁμιλήσει. Ἐλπίζουμε νά ὠφεληθεῖ τό συγκεκριμένο παράδειγμα πού παραθέσαμε.

Μόνο ὁ Κύριος εἶναι ἀρμόδιος νά κρίνει ιερωμένο λόγω τοῦ ὅτι Αὐτός τόν χειροτονεῖ ἀοράτως καί ὄχι ὁ ἐπίσκοπος. Αὐτό φαίνεται ἄλλωστε καί ἀπό τίς εὐχές τοῦ ἐπισκόπου τῆς ἀκολουθίας τῆς χειροτονίας εἰς διάκονον. Ἡ πρώτη εὐχή ἀναφέρει: «Θεῖα Χάρις, ἡ πάντοτε τά ἀσθενή θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, προχειρίζεται τόν τάδε ευλαβέστατον Ὑποδιάκονον εἰς Διάκονον. Εὐξώμεθα οὖν υπέρ αὐτοῦ, ἵνα ἐλθῇ ἐπ' αὐτόν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος». Τό τρίτο πρόσωπο τῆς λέξης «προχειρίζεται» ἀναφέρεται στόν Θεό ὡς Ἅγιον Πνεῦμα καί ὑπάρχει στά κείμενα ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ὡς ἐνδειξη τῆς πίστεως μας πῶς δέν τελεῖ τά μυστήρια ὁ ιερέας ὡς ἄνθρωπος ἀλλά τό Ἅγιον Πνεῦμα μέσω τοῦ σώματος τοῦ ιερέα πού δανεῖζει τά μέλη του κατά τήν τέλεση. Καί γιά αὐτό τό λόγο τά μυστήρια πού τελεῖ ὁ ιερέας εἶναι τό ἴδιο ἔγκυρα καί ἐνισχυτικά γιά ἐμᾶς τοὺς λαϊκοὺς ἀσχέτως τῆς ἀγιότητας ἢ μή τοῦ τελούντος τό μυστήριο ιερέα. Πρόσχωμεν.

Θεοῦ
Τό σῶμα

Ἐπιμέλεια

Γ. Ἀν. Τσεγγενές

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ: 6977582800

CΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩC

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΠΑΤΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν

Κ.Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC ΠΑΤΡΩΝ

N. Βότση 34, Τηλ. : 2610-320.602, Fax: 2610-279.533 email: i-m-patron@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Αρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παλασταύρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Πέτρος Κούλης, Γραφικές Τέχνες, Τηλ.: 2610-273.093, email: paulkoulis@gmail.com